

פרשת שמייני

משיחת י"א ניסן תשמ"ב

הנחה פרטית בלתי מוגה

אחד החידושים של דורנו זה שנשיא דורנו, חמי הרבי, גילה - תקנה שנהגו בה רק יחידי סגולה כמה זמן לפני זה: ללמוד את פרשת השבוע במשך ימי השבוע, ובאופן מפורט: ביום הראשון בשבוע יש ללמוד מהתחלת הפרשה עד י"שני, וביום שני, מ"שני עד "שלישי", וכך הלאה בימים שלאחר זה. וכמו בכל תחום בלימוד התורה, המטרה היא שהלימוד יביא לידי מעשה. וכפי הפתגם הידוע של אדמו"ר הזקן, שצוטט על ידי נשיא דורנו, שצריכים "לחיות עם הזמן" - עם אותו חלק בתורה ששייך באופן מיוחד לזמן מסויים זה.

אחד הלימודים, שמופיע מיד בהתחלת הלימוד של הפרשה "ויהי ביום השמיני": המשכן כבר היה בנוי בצורה מושלמת, וכבר עברו גם שבעת ימי המילואים. הדבר היחיד שעדיין היה חסר היה שתד אש מן השמים ותאכל את הקרבנות, עם כל ההתרגשות שליוותה את המאורע הזה. - זה התרחש רק ביום השמיני למילואים.

רש"י מצטט את דברי המדרש שזה קרה בזכותו של אהרן. שכן, ביום השמיני אהרן ביצע את כל ענייני העבודה, הקריב והקטיר את הקרבנות, כפי שמסופר בפרשה. ועבודתו של אהרן הביאה לכך שתד אש מן השמים. אבל איך אהרן ידע מה לעשות? הוא למד זאת ממשה רבינו ש"נכנס עמו ולימדו" את כל העניינים, כפי שרש"י מצטט. רק אז היה יכול להיות היום השמיני; ורק אז נהיה המשכן בשלימותו.

ופירוש הדברים, בקיצור על כל פנים: מעלתו של אהרן היתה "תלמידיו של אהרן", שזוהי ההוראה לכל יהודי: "הוי מתלמידיו של אהרן: אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". הוא לא עושה, חס ושלום, שינויים בתורה. משום ש"התורה היא נצחית", ו"זאת התורה לא תהא מוחלפת". אבל הוא פועל מתוך אהבה, וגם עם אלה שהם סתם "בריות", הוא פועל באופן של קירוב.

והדבר מובטח לו: אם רק הוא יפעל באופן של "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות", ברור הדבר שהוא יקרב אותם לתורה. וגם זו היא הוראה ממשה רבינו, "זכרו תורת משה עבדי" - שהראה בעצמו דוגמה חיה.

הגמרא מספרת במסכת מנחות - בקשר לספירת העומר - ש"משה - אוהב ישראל היה", והוא לימד את אהרן את התכונה הזאת, ואהרן תירגם זאת למעשה בפועל. ואחר כך ניתנה ההוראה הזאת לכל יהודי, להיות "מתלמידיו של אהרן", ביחס לעניין של אהבת ישראל, כולל העניין של "ומקרבן לתורה". ההתחלה היא דוקא בעניינים גשמיים, עשיית טובה לזולת פשוט בעניינים גשמיים.

פרשת שמיני

וידוע מה שסיפר נשיא דורנו על התנהגותו של הבעל שם טוב, שעוד לפני שהוא התגלה בתור רבי - וגם אחר כך - הוא היה מתחיל בקירוב והגשת עזרה לכל יהודי, לכל ארבעת הסוגים בבני ישראל, עזרה גשמית, ומזה הוא היה מגיע אחר כך גם להגשת עזרה ואהבת ישראל בנוגע לרוחניות.

כזאת היתה גם ההנהגה של היהודי הראשון, "אחד היה אברהם". המדרש מספר כיצד היתה הנהגתו של אברהם: הוא התמסר בתכלית השלימות להבאת העולם למצב של "ברכו למי שאמר והיה העולם". וכיצד היתה הפעולה והעבודה שלו בביצוע העניין? לכל לראש, הוא נתן לאנשים אכילה ושתיה, והוא נתן להם אכילה ושתיה מן המובחר, ולכל אחד בנפרד הוא נתן את המאכל הכי חביב עליו. וכדי לספק לאורחיו "לשונות בחרדל", היה צורך לשחוט שלושה שוורים, שהרי היה לו עסק עם שלושה ערבים.

הוא התעסק עם כל אחד ואחד בנפרד, ובתכלית השלימות סיפק לו את כל צרכיו הגשמיים. ורק אז הוא השתדל לשכנע אותם: "ברכו למי שאכלתם משלו"; שיברכו את "מי שאמר והיה העולם", "הזן את כל העולם כולו", את כל מי שנמצאים בעולם - "בטובו בחן בחסד וברחמים".

וזוהי ההוראה הנלמדת מפרשת "ויהי ביום השמיני": שעבודתו של אהרן מביאה להישגים גדולים עוד יותר מההישגים אליהם הביאו שבעת ימי המילואים.